

veje med gennemgående trafik gennem bymæssigt bebyggede områder, navnlig i disses yderdistrikter.

I henhold til denne bestemmelse er der i den forløbne tid fastsat hastighedsbegrænsning for gennemkørselsveje i en række byer. Grænsen er i alle tilfælde fastsat til 50 km i timen. Beslutning herom er truffet efter indstilling fra de lokale politi- og vejmyndigheder og efter en af repræsentanter for vejdirektoratet og rigspolitichefen foretaget undersøgelse på stedet (trafiktælling, hastighedsmåling m. v.) samt på grundlag af oplysninger om ulykkesantallet på den pågældende strækning. De i medfør af de nye regler fastsatte hastighedsgrænser har endnu ikke været gældende så længe, at man har kunnet konstatere, hvilken indflydelse de har haft på færdselsulykkernes antal og omfang. Derimod er der før den nye lovbestemmelse blevet fastsat en hastighedsgrænse på 50 km i timen på hovedvejsstrækninger gennem enkelte byer (Sorø, Middelfart, Kolding og Hobro). Af de herfra foreliggende oplysninger fremgår det, at antallet af færdselsulykker er gået ikke uvæsentligt ned efter hastighedsbegrænsningens indførelse.

I Sverige og Vesttyskland er der i de seneste år indført hastighedsbegrænsning til 50 km i timen i tæt bebyggede områder.

I Sverige er ordningen trådt i kraft den 1. juli 1955. Ifølge en af Nationalforeningen for trafik-sikkerhetens främjande udarbejdet statistisk opgørelse over antallet af færdselsulykker med dødelig udgang henholdsvis i en periode på $1\frac{1}{2}$ år før og $1\frac{1}{2}$ år efter den 1. juli 1955 er antallet af sådanne ulykker i tæt bebyggede områder gået ned fra 560 til 453 (en nedgang på 19 pct.), medens det tilsvarende tal for andre områder er steget fra 686 til 823. En sammenligning mellem ulykkesantallet i tæt bebyggede områder i kalenderårene 1954 og 1956 viser en nedgang i antallet af ulykker med dræbte fra 368 til 245, svarende til en nedgang på 33 pct. Antallet af ulykker med dødelig udgang uden for tæt bebyggede områder er samtidig steget fra 527 til 540. — I den officielle svenske statistik, som føres af „Statistiska centralbyrån“, indførtes først fra den 1. januar 1956 en fordeling af tallene for færdselsulykker på tæt bebyggede områder og andre områder. Ifølge denne statistik udgjorde antallet af ulykker med dræbte i 1956 266 i tæt bebyggede områder og 497 uden for disse områder. I 1957 var de tilsvarende tal 273 og 557 og i perioden 1. januar—30. september 1958 182 og 419.

I Vesttyskland trådte hastighedsbegrænsningen i tæt bebyggede områder i kraft den 1. september 1957. Ifølge den officielle tyske statistik har antallet

af dræbte i perioden 1. september 1957 til 1. september 1958 udgjort 11 035, hvilket er 2 329 eller 17,4 pct. færre end i det foregående år, og antallet af tilskadekomne personer 331 232 svarende til 44 593 eller 11,9 pct. færre end i det foregående år. Samtidig er antallet af færdselsulykker, ved hvilke der alene er sket tingsskade, steget; således er antallet af ulykker med svær tingsskade steget med 5,9 pct., og tallet for bagatelulykker med 14,2 pct. Antallet af motorkøretøjer er i samme tidsrum forøget med 10 pct.

Justitsministeriet har især under hensyn til erfaringerne i Sverige og Vesttyskland fundet det påkrævet at søge gennemført en generel hastighedsbegrænsning til 50 km i timen i tæt bebyggede områder.

Efter justitsministeriets opfattelse bør denne hastighedsbegrænsning ikke gennemføres uden afmærkning. Navnlig uden for de egentlige byer vil det ofte være tvivlsomt, om en bebyggelse kan betegnes som „tæt bebygget område“, og for alle bebyggelses vedkommende vil der kunne opstå tvivl om hastighedsbegrænsningens territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås, at afmærkningen skal foretages efter regler, der fastsættes af justitsministeren efter forhandling med ministeren for offentlige arbejder. Det er hensigten at bemyndige politiet til at gennemføre afmærkningen i samarbejde med vejmyndighederne, således at de fornødne tavler betales af vedkommende vejbestyrelser, jfr. færdselslovens § 58, stk. 2, dog med refusion af vejfonden efter reglen i lov nr. 194 af 7. juni 1958 om tilskud til de offentlige veje. Det vil i overensstemmelse med reglerne i færdselslovens § 57, stk. 6, jfr. stk. 4, blive bestemt, at det i tilfælde af uenighed mellem politiet og vejmyndighederne om, hvilke områder, der skal anses for „tæt bebyggede“, eller om sådanne områders udstrækning tilkommer justitsministeren at afgøre sagen efter forhandling med ministeren for offentlige arbejder.

I øvrigt tænkes afmærkningen foretaget på den måde, at der opsættes sædvanlig tavle om hastighedsbegrænsning ved alle indfaldsveje af nogen betydning til de pågældende områder. Det er hensigten at søge afmærkningen ved Storkøbenhavn og købstadsområderne samt ved de øvrige tæt bebyggede områder på hovedveje gennemført først, så vidt muligt inden lovens ikrafttræden, og man vil snarest søge gennemført afmærkninger af de øvrige tæt bebyggede områder.

Ved „tæt bebygget område“ må efter justitsministeriets opfattelse forstås alle købstæder, stationsbyer og landsbyer med sammenhængende bebyg-